

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4764/2019
04.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ристић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Основни суд у Бујановцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење Лесковац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж рр 46/18 од 20.03.2019. године, у седници већа одржаној 04.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж рр 46/18 од 20.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж рр 46/18 од 20.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж рр 46/18 од 20.03.2019.године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Основног суда у Бујановцу Прр1 бр. 62/18 од 11.09.2018. године, којом је обавезана тужена да тужиоцу исплати, на име накнаде штете због неспровођења извршења одређеног у предмету Општинског суда у Бујановцу И бр. 181/07 од 18.05.2007. године, износ од 407.109,30 динара са припадајућом каматом, на име трошкова парничног поступка износ од 21.963,00 динара, те на име трошкова извршног поступка износ од 20.042,00 динара, као и да тужиоцу накнади трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог

члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права, јер се у конкретном случају ради о парници ради накнаде штете због неспровођења извршења одређеног судском одлуком, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, а тужилац уз ревизију није приложила судске одлуке које би учиниле основаним разлог предвиђен чланом 404. ЗПП за изјављивање ревизије, а који се односи на судску праксу, те постојање различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова о истом тужбеном захтеву, као што је конкретан, па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 20.10.2016. године, а вредност предмета спора је опредељена на износ од 407.109,30 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**